

SVAKODNEVNO S BOLESNIKOM

SESTRE UTIRU PUT

Dvanaesti svibanj - Međunarodni dan sestrinstva, običan kao i svi ostali ali ipak velik, posvećen medicinskim sestrama i njihovom pozivu, kao i ova godina posvećena ženi.

Stoga ova svečanost treba nas podsjetiti na začetnicu sestrinstva, Britanku Florence Nightingale, koja je davne 1860. godine osnovala školu za medicinske sestre pri bolnici (Sant Tomas Hospital), te kao utemeljiteljica modernog sestrinstva počela utirati put sestre. Njoj u čast, Međunarodno udruženje medicinskih sestara proglasilo je ovaj dan "Danom sestrinstva".

Okupljeni da proslavimo Međunarodni dan sestrinstva, za nas, medicinske sestre i medicinske tehničare značajan je dan. Pozvani u svom poslu da njegujemo bolesne, tješimo utučene, danas predstavljamo golemu vojsku sposobnih u borbi za unapređenje ljudskog zdravlja. Okruženi sve modernijom medicinskom tehnikom, upotrebljavajući sve savršenije metode rada, uglavljene u administraciju suvremenog društva, ponekad ne vidimo čovjeka. Taj čovjek, invalid, često neurotičan, agresivan, sputan u vlastitoj nemoći, ostaje negdje iza nas. Ne osjećamo tako uvijek težinu njegove tuge i ne vidimo dubinu njegova bola.

Stanimo, osvrnimo se, i započnimo utirati put ka boljem zdravlju! Zove nas mlada majka, neupućena u prvo cijepljenje i prve korake svog djeteta. Zove nas frustrirana djevojka

puna neusklađenih želja i mogućnosti. Zove nas sićušna, krhka starica ispružene ruke, želeći zadržati još barem tračak života. Ne možemo se oglušiti na sve te pozive. Moramo odgovoriti! Odgovorajmo zdravljem. Pružajmo ga svojim rukama, svojim usnama, svojom dubokom istinskom željom da pomognemo. Neka nas ponese njegova snaga, a sestra neka utire taj put. Krenimo u susret djetetu, majci, ovisniku i povedimo ih sve samo jednim putem - putem prema zdravlju. Povedimo naše bolesnike iz bolesti u zdravlje, iz bolnice u život, iz tuge u radost. Odbacimo zastarjele, patrijarhalne odnose, svucimo plašt rigidnih stavova u sestrinstvu, karakterističnih za prošlost, i kao sudionici kreirajmo i stvarajmo uvjete za zadovoljstvo. Smirimo nečije nemirne ruke, skinimo s lica trzaje nečijeg bola. Svakodnevno smo sa bolesnikom, proživljavamo tu širinu osjećaja kojem nikada ne možemo odrediti granice. On je dio nas, dio našeg svakodnevnog života. I onda kada napuštamo radno mjesto, kada se vraćamo umorni svojim kućama, pred očima lebde slike proživjelog dana, sve ono što je proživio naš bolesnik obnavlja se i dalje u našem sjećanju. On postaje dio nas i mi dio njega.

Možda je upravo nedostatak te povezanosti u ritmu modernog vremena odveo sestru u drugo zvanje, u drugi život gdje će moći nesmetano živjeti drugačijim životom, gdje će taj emocionalni kontakt dobiti svoj ton.

U doba presađivanja organa, plastične kirurgije, u vrijeme "djeteta iz epruvete" možda izgleda pomalo romantično govoriti o bolu, strahu, neizvjesnosti, empatiji, ali praiskonske emocije danas su izraženije nego ikada ranije. Zato ne budimo daleko od bolesnika, budimo tu, pored njega, sasvim blizu s njim i tako ćemo biti dio sreće što je nosi zdravlje, a moto Međunarodnog udruženja sestara prihvatimo imperativno: "Sestre utiru put" za bolje zdravlje, a to ćemo postići bude li naše sestrinstvo okićeno kvalitetama, znanjem, umijećem, vještinom i s mnogo ljubavi za poziv. Mnogo ih je bilo, ima ih i bit će ih koje su svoj radni vijek provodile, provode i provest će na svojim radnim mjestima, radeći predano, ugrađujući kamenčić u mozaik koji dobiva oblik svjetiljke da i dalje svijetli u noćima onima kojima je svjetlo potrebno.

Hladni bijeli hodnici i vapaji: "sestro, sestro..." Tupi zvuci očaja usječeni u zidove, ali ona ne posustaje ni pred čim: uspravno i ponosno gleda smrti u oči, bori se sa nemoći i... trpi svoju bol. U bunilu izgovorenog ona je tu, stvarna, uspravna i možda tek pomalo sentimentalna. I sutra i prekositra i onda kada dodu neke nove generacije, ona će biti tu i neumoljivo prkositi svemu. Rana je ljuta i zasigurno peče, ali njen pogled, zadignut na vrhu boljeg sutra hrabri i bodri. Sestra... Ona ne preza ni od starosti, bespomoćnosti, bolesti. Riječi ne postoje dok se ne izgovore, ali ona ih izgovara lako, kao da su ptice kad sele iz starih gnijezda. Bolesnih gnijezda u nova gnijezda. Od onog života što je još preostao u bolesnom čovjeku, ona gradi novi, zida ga po bespućima budućnosti.

Ovaj osvrt završit ćemo citirajući STANU LOVRIĆ:

I još Vas molim,
Ne zatvarajte vrata
Službeno i neslužbeno
ako majka dode običi sina
u bilo koje doba dana.
Otvorite joj širom vrata
neka unese sunce i miris kuće,
nek' dlanom postelju takne,
nek' zna da je meka

Pustite majku nek' poput lijeka ublaži bol.

Za sve Vaše ispružene ruke
za sve Vaše probdjevane noći
za svu tuđu preboljelu bol.
U ime svih, koji to nisu stigli reći
u ime svake utješene majke
u ime svakog ozdravljenog
u ime svakog bolesnog koji
Vas čeka
hvala Vam
velika hvala
u ime čovjeka